

Zalán Tibor

és néhány akvarell

TARTALOM

[most írom a leglágyabb versemet amikor már nem szerethetsz szerelemmel...]
[asszonyom ma hullócsillagos az ég ma megint túl sok a megalvadt vér...]
[szólítom magam: anyádnak írnék verset mely nem hasonlít rád...]
[eljutok ugye eljutok a liftig melyben a boldogsággal utazom a felhőkön...]
[vers hibernált angyal hátulról támadsz s a tarkómba harapsz megint...]
[ne szokd a fegyelmet. az éjszakában haramiák járnak szívük fénylik...]
[a szél az éjszaka a végtelen havazás talán ezek...]
[esténként ha dübörögve megérkezik hozzám a csend barna trikóba öltöztetem...]
[még nem mondtam el amíg te máshol nevensz én gyilkolásról álmodom...]
[valaki elment megint és létezésem csak a hiány ezüstjeleivel definiálhatom...]
[valakiért a várost most tűvé teszed ismét és rettegsz...]
[a nőket kikről a verseket írjuk nem ismerjük. talán a ködök mögött...]
[egyedül heversz a halott parton a homok kék lángjában elolvadnak...]
[mikor a csöndről már nem divat írni én megírom...]
[túl sokat bántalak már túl sokat megütöm benned magamat nézd...]
[nem. bántani nem akarlak legfeljebb gonosz elégtétel most nehéz bánatod...]
[ha már semmit sem tudsz szeretni bennem tekintsed önkéntes árvaságomat...]
[időnk csak ennyi én már ezt is tudom egykor tébolyultan szerettük egymást...]
[ígérted hajón jön el hozzám a szerelem éjjel hajó horgonyzott...]
[nem haragszom csak a felnyitott zongorafedelek vetnek árnyékot...]
[fáradt vagyok közömbös mint kemény női mellek simogatás nélkül...]
[hajnali pálinkáim brutalitásában elveszítik a tárgyak körvonalukat...]
[ergó megmelegszen, sőt még vacsorálok is talán álmodni ledőlök...]
[semmi baj ma holnap elmúlsz huszonnyolc éves megérsz amire a század fölnevelt...]
[hajnalra az ablak peremét eléri az árnyak ez az én időm...]
[már mindent megtehetsz velem csak szeretned nem szabad. nagy kertben...]
[már minden éjszakámba belelobog hajad s szénaboglyák üzennek...]
[nyugodj meg a múzsák is itt lesznek időre keresztbe tett lábbal ülnek...]
[nézd a bohócot. az éjszakai vidámpark fényei átragyognak a város fölött...]
[már csak a csecsemősírásnak hiszek a rámosztott szerelmekben lakó halálban...]
[bogár mászik hideg arcon ez egy személytelen vers lesz minden szem éjtelen...]
[a múzeum kávéház teraszán hold kél vörösboros tűnődéseink...]
[valahogy majd csak felnőtt gyermekünk nyelvünkéből is marad valamennyi...]

**[most írom a leglágyabb versemet
amikor már nem szerethetsz szerelemmel...]**

most írom a leglágyabb versemet amikor
már nem szerethetsz szerelemmel amikor
karnyújtásnyira lélegzetedtől
állok a végtelen hóesésben
fekete kalapban lerongyolt lelkű madárijesztő
márvány szivárványt gondolok sovány ágyunk fölé
ízeket a szánkba egymás múlhatatlan szagát. megérkeznek
majd a hóemberek is
szén-szemükkel benéznek ránk a második emeleti ablakon
fűzfás ablakunkon át benéz az erdő: s a temető is talán
: szívünk fölött vigyázzban állnak már -
a reménytelen
nagy szabad *avant-garde* versek
karnyújtásnyira lélegzetedtől
már letagadnám az agyamban lüktető szitakötőket
s lépnék ebben a mézes lírázó hóesésben feléd
fájdalmas fejjel pálinkától duzzadt szemhéjakkal
eljönnek majd el a hóasszonyok is
visznek fehér tájba megnémult szerelembe tőled
nem vigyáztál rám jól hagytad körülvegyenek
maszkos bitangok - ! árnyékuk lopd ki álmomból isten ! -
úgy vagy hogy nem vagy már úgy leszel mintha nem
lettél volna soha. lépek feléd embermagasságú
hóesésben bár karnyújtásnyira lélegzetedtől lehet meghalok

**[asszonyom ma hullócsillagos az ég
ma megint túl sok a megalvadt vér...]**

asszonyom ma hullócsillagos az ég ma megint
túl sok a megalvadt vér a számban. amíg
te boldog zenékre táncolsz én szomjas homokban
hanyattlok és végtelen szeretkezésünkről álmodom
lehetne persze szomorúbb is
hajnalodik mire megírom ezt a verset akkorra
már ájultan fekszel az összekócolt szívű ciprusok alatt
szétfeszített combjaid közé fúrja vesszejét a halál
hullócsillagos az ég asszonyom ma elvándorol ablakunk
alól az erdő fejünk alól a szomorú melegség
lejárt személyi igazolványom. lejárt utolsó haladékom is
rendőrnek szerelemnek üthető bitang vagyok. mint a
gyilkosok - köpenyemre dilettánsok vetik kockáikat
vetkeznek messzi partokon halott kedvetlen lányok ingükkel
leterítik arcomat. jó így valakik emléke lenni
a fák felett villamos lebeg benne szállsz álmosan
és sírva fakadsz amikor véletlenül lenézel

**[szólítom magam: anyádnak írj verset
mely nem hasonlít rád...]**

szólítom magam: anyádnak írj verset
mely nem hasonlít rád de nem hasonlít egyetlen
anyának írott versre sem
vízre hasonlít legfeljebb a délelőtti fényre
napsütésbe merülő arcod fájdalmas grimaszára
meg kéne tagadnod engem szigorú asszony
be kéne zárnod előttem ajtaid
mikor imbolygó árnyam befordulni látod a sarkon
s hajam lobogását csodálják bódult utcai orgonák
elmúlok én gyorsabban mint várják -
elmúlok szebben mint ahogy gondolod
csak sajnálom hogy nem tudod már meg
: lehet hogy jó vagyok
csak mint bohóc a fűrészpor aranyában
fölbukik bennem az öröm és fölbukik bennem az élet
és elhagy a kedvesség is mint beszögelt ablakú házat
az éhes egér
majd írok neked verset anyám
amilyet az anyáknak mások is szoktak írni
és elteszed és őrzöd míg el nem sárgul a papír -
el nem sárgul az utolsó boldog délután
míg el nem sárgulnak az égbe ültetett
nagy fehér nagy fehér nagy fehér dáiák

**[eljutok ugye eljutok a liftig melyben
a boldogsággal utazom a felhőkön...]**

eljutok ugye eljutok a liftig melyben
a boldogsággal utazom a felhőkön túli emeletre
vele ki egyszerűen tud szeretni ahogy felnőtt szeretheti
hallgató gyermekét
kifáradt húsból majd gyönyört zongoráznak ujjai
míg a lift falához dőlve
haladunk a világ fölötti zöldben a ragyogás aranyívén
túl lakó méltó férfihalálba
elviszel ugye elviszel a liftig
tántorgásom a feltúrt járdaszélen megmosolygód s szótlanul
fölemelsz mikor árnyékomban megbotlok és elvágódom a kövön
szebb árvaságot ígértek nekem
s most nem tudom
ki fogja fel a halántékom felé szálló parittyaköveket
ki üti félre a mellemre csapódó vörös nyílvesszőket
ki itatja meg vérével a torkomra fektetett szomjas kardokat
a kifordult szájú halottakkal rángatózó lövészárkokat
ki temeti be hogy eljussak a liftig
részeg arcom savanyú hajnali verítékét lesz-e ki
letörölje legalább

**[vers hibernált angyal hátulról támadsz
s a tarkómba harapsz megint...]**

vers hibernált angyal hátulról támadsz
s a tarkómba harapsz megint. túléltem mert
nem akarod hogy belédhaljak még és mind fárasztóbbak
mind üresebbek ezek a kierőszakolt szeretkezések. teszem
a dolgomat erős combjaid között mint
jól idomított vadállat hörögve le és fel
le-fel a verslábakon nyikorgó ütődött pásztorórán
terved van velem
szám elárasztod mézes tejeddel és sírsz ha homlokom
az asztal hűvös márványára koccan. hajamnál fogva
fölémelsz - - - szememben vermeled el árvaságodat
és sírsz amikor hűtlenkednék már
s jobb kurvákra vágyom utcasarkon riszáló rongy novellákra
lengőmellű dramolettekre vágyom a vörössel elárasztott
ócska bárban. rúzsozott szájú hangjátékokra a szögesdróttal
határolt játszótereken. megint
hátulról támadsz hibernált angyal
vers a tarkómba harapsz s vinnyogva türelmetlenül
rugdosod ágy alá vörösbor-pecsétes átizzadt hónaljú
kifeslett könyökű lelkiismeretemet

**[ne szokd a fegyelmet. az éjszakában
haramiák járnak szívük fénylik...]**

ne szokd a fegyelmet. az éjszakában haramiák járnak
szívük fénylik mint a pálinkafőző rézüst
próbálkoztam persze a jósággal én is. persze próbálkoztam
fehér máklevet tartottam a számban s bolyongtam
bódultan a cserepesre száradt reménytelen vízmosásban
te mégse légy fegyelmezett
majd álmodom és elmúlik az a part és elmúlnak a torkomon
felejtett nyitott borotvák
tányérom emelem szádhoz a holdat akkor
hogy mindörökre megvehessem magamnak a szomjúságodat
a jóság megesett asszonyhoz hasonlít és szomorú hegyekhez
melyeket a maga képére formázott az idő
igen majd beszélünk a jóságról is
nagy az éjszaka és arcomba súlyos hajfonatok
csapódnak és nem tudom kiért nyúlok ha emelem a kezem
kígyóval viaskodom szájában tartja kisfiam koponyáját
már tiszta sár vagyok és mind több a vér az ágakon
valamit énekel de már nem tudom miről

**[a szél az éjszaka a végtelen havazás
talán ezek...]**

a szél az éjszaka a végtelen havazás talán
ezek a vadromantikus dolgok igen ezek talán és
a hold a vakító fekete nap és a sötétség
mélyén átsuhogó vérző köpenyek - látod
látod ilyen könnyen írom már a verset
hát ilyen könnyen csúszol ki a készségesen
zuhogó szavak közül a semmibe. közben csak mennek
mennek az éjszakák mint arctalan komor katonák
vonulnak a rettegéstől megáradt falak között az éjszakáim
amit meg lehet mutatni, azt nem lehet elmondani
éjszakáim megáradt falai között vonulnak a rettegéstől
arctalan komor katonák mennek csak mennek az éjszakák
mennek a semmibe. közben zuhogó szavak közül
készségesen csúszol ki: hát ilyen könnyen
a verset már ilyen könnyen írom - látod
látod zuhogó köpenyek átvérzett sötétség mélyén és
a nap a vakító fekete hold és talán ezek igen
a vadromantikus dolgok talán ezek
a végtelen havazás az éjszaka a szél

**[esténként ha dübörögve megérkezik hozzám
a csend barna trikóba öltöztetem...]**

esténként ha dübörögve megérkezik hozzám a csend
barna trikóba öltöztetem hallgatásodat. valahol
elhagytalak egyszer amikor még nem is voltál. ott
ahol még nem lehettél. kopott kis pályaudvaron maradtál
: lehet - fejed felett fényes huzalok énekeltek
jó volna érteni tárgyakul
várnám értenéd miért csak nézlek miért hogy meg sem szólalok
miért mint édes gyermek szájában ámuló cukor : idegeimben
elolvadsz nyomtalan
már barna trikóba öltöztetem minden elérhetetlen éjszakád
szobámon átmennek a délutánok a fogkrémmel kihányt
reggelek az alkonyok mikor a szőnyeget előnti felmoshatatlanul
valami vér. szobámon átmegy mi életemben mozdulatlan : szobámon
átmegy elérhetetlen életed

**[még nem mondtam el amíg te máshol nevetsz
én gyilkolásról álmodom...]**

még nem mondtam el amíg te máshol nevetsz
én gyilkolásról álmodom: elguruló fejedről
kandallón száradó védtelen koponyádról. testedben
áll meg az éjszakába hajított kés válladat töri
a hajnalba ejtett fejsze. stilsztikám ím gyilkosan
egyszerű. figyelem magam szikár legyek mint a
költemény - megírhatatlan. figyelem mi az mi
bennem kiírható: a halálon kívül létezik-e még
hozzám rendelt konstans elem - a leírhatatlan
most a te gyilkosságodról álmodom
nem lehetsz több számomra büntudatnál. az álom
városa fölött lebegő halovány sárkány leszel az álom
vizében elmerült derengő hajó. nedveid
mint a növény idegeim magukba szívják keserű
só leszel keserű só egy éjszakai órán. aztán nem
leszel hirtelen ahogy nem lesz óra sem és a hajó
a sárkány sem lesz többé. sötét lesz csak mint
leégett gyufaszál után a végtelenbe nyíló ajtók mögött

**[valaki elment megint és létezésem csak a
hiány ezüstjeleivel definiálhatom...]**

valaki elment megint és létezésem csak a hiány
ezüstjeleivel definiálhatom: az ezüstjelek mögül
előragyogó semmivel. most csak mondogatni kell
megmaradni most még megmaradni kell és mondogatni
mondataim a semmiről
: maga elé néz de nincs már ott a látvány
lát kiegyenesített agyvelőt
festékes tubusokban száradó tartósított vért lát és szappanná
olvadó ismeretlen csontokat. az idő szívébe fúródó
szelíd hullákat látja. személyes hangon bocsátja el magától
ekkor tárgyait s a dolgok megbocsátanak neki
talán. valakit átszínez az emlékezés
megint a hiány a definíciók a létezést megsebző
ezüstjelek. s a ködök a hajnali folyó fölött
lebegő megírhatatlan balladák. balladák s örvénylő folyók a
hajnali köd fölött: megírhatatlanok
lát vérző báránként síró gyermeket
a gyönyör karóiba húzott asszonyokat látja lát
a horizonton levágott nemi szerveket égre meredni. ekkor
megvakított állatait elbocsátja magától. az ég
madarai elejtik könnyeiket.
: maga elé néz de a látvány már nincs ott

**[Valakiért a várost most tűvé teszed
ismét és rettegsz...]**

valakiért a várost most tűvé teszed ismét és rettegsz
hogyan megtalálod. hívod valaminek szádból kioldódnak
s hurokká kötik magukat a nyakkendők. unalmas
vagy mint ünnepek előtt a hisztérikus transzparenszek. a ködben
hajók ringanak s a derengő ösvényre óriások nyála
csorran. nem a hajnali kelés -
a kettévágott álom undorít
az üvegfalú szobában sétáló fogatlan oroszlán : puha
mancsai szétmázolják szemed árnyékában a földrészeket
hallgatni tanulsz ismét
zenékbe kapaszkodsz zenékbe és sorsod fölött a súlyos
cintányérok éjfélig végleg összezsapnak
létezhetnél egyszerűbben is
persze *egyszerűbben*. párálló szőlőtőkék között hol szeretőid
kiálmodják az idő habarcsából konok koponyádat. valahol
ott az. örök szomjúságban. fullasztó hófalak között
lányok vértől iszamós combjai között: halott is
lehetnél *akár* és a létezhetnél is. akár
valamiért gyűlölsz ezt a várost
ribanc újságaival balkáni vigasságaival fényeinél
láthatóvá szilárdul árvaságod. lehajtott fejjel
átvágsz valamilyen téren és csak a sunyi kékes-vörös
hold és csak a kitörülhetetlen arcvonás idegeidben
valakiért most rettegsz
hogyan nem találod. hogyan megtalálod. hogyan

**[a nőket kikről a verseket írjuk
nem ismerjük. talán a ködök mögött...]**

a nőket kikről a verseket írjuk
nem ismerjük. talán a ködök mögött
kelő napban hajtják félre sápadt fejüket
talán elnéznek bennünket keserű cigarettáink
füstjén túlról
irgalmatlanabbul mint a csecsemők
keressük lakhelyüket s lángoló ruhában járnak
paraszas mezőkön mindhiába. hívjuk őket és
szánkban felugat a jég
talán álmodók átítatódott koponyája
őrzi elviselhetetlen csöndjüket. talán e fehér
tébolyban válik felismerhetővé szédítő létezésük
írjuk a verseket melyeket ők nem olvasnak soha
róluk kik éjszakánként a holdból éneklik ránk
verejték-ingeinket kik elszállnak a fák felett
könnyű nyári ruhákban a nőkről kik
a verseinkben fonnyadnak háziasszonyokká anyákká
kölcsonként rongyokon kuporgó szeretőkké. homlokukban
megköt a halál. kialszanak a finom rézcsengők táncoló mellükben
poharaink homályán át még látjuk őket. szelíd
hátukat hintázó farukat ahogy elmennek tőlünk
a piros alkonyatban hogy másokkal legyenek immár mindörökre
boldogtalanok

**[egyedül heversz a halott parton a homok
kék lángjában elolvadnak...]**

egyedül heversz a halott parton a homok kék
lángjában elolvadnak a körülötted nyújtózkodó illatos
lánynyomok. már nem lep meg hogy ennyire magad csak
elszomorít a természet évadvégi nagytakarítása hogy
megint te maradsz fölöslegnek
: és szégyennel tölt el - - -
a táj vetkőzése nem érdekel
összezárt szemhéjaid alól is látod a horizonton
megfeneklett bálnaszín felhőket a mellükre ködöt húzó
temetők meleg vonalát s a hullámokba merülő hosszan
robajló földrészeket
e hely egyedül az időben létezik de tudni fogod-e egykor
mely időpillanat volt a halott part a halcsontvázakkal
teleszórt üszkösödő délután vagy örökre eltűnik szétfolyik
elolvad mint a lánynyomok a szelíden támadó rövidlátó
őszben. itt. most. így. mindörökre
és megérkeznek a jajgató sirályok és vitorláik kibontják az
elnehezült szélben heversz. a homok kék lángjában
fázékonyan húzódik össze az eldobott dinnyehéjon sütkérező
darázs. szemüreged hirtelen megtelik utószezoni savanykás
ízzel fehér kövekkel napernyők piros havával. a víz közben
teszi dolgát a partba harap. hullámai nagy vérző rózsá-
levelet sodornak magukkal a semmi felé

**[mikor a csöndről már nem divat
írni én megírom...]**

mikor a csöndről már nem divat írni én
megírom hallgatásodat leírom a néma ezüst-
szobrokat melyekkel hajnalig telirakod a szobámat
kifáradt agyam zenéket lánghoz ilyenkor az álom
szertedöntött kottaállványai közé. a bénító ködben
felszállnak a szárnyatörött repülők: míg a poharat
számhoz tudom vinni összefoglalható a létezésem
:címerem másnapos gyöngéd verssorok a lágyan
szemerkélő halálos esőben: címerem másnapos esők
halálos verssorok
ha megírnám hallgatásodat! hatalmasságod írnám meg
zokogásod horpadt oldalú fazekak között írnám a
mérhetetlen ideig tartó fájdalmakat. álmomban
dzsessz-zenészek tüntettek ingemben kék fénybe
ájult színpadokon verejtékük ott ragyog szobám
falán. álmodtam - elefántok tapossák szét a parkolóban
alvó kis autókat
lehet már ez sem érdekel
melled fölött halk zenébe kezd az ing vállad
fölött gyógyszer szállító vonatok tolatnak. üres
vagyok mint szeretkezés után a csönd és olyan
idegen mint kihűlt mell után kapó szomjas
kezek. védtelen és kiirthatatlan

**[túl sokat bántalak már túl sokat megütöm
benned magamat nézd...]**

túl sokat bántalak már túl sokat megütöm
benned magamat nézd milyen véres vagyok nézd
föltrepedt számon a szétmázolt mosolyt. a padlón
fekszem a vörösnadrágos bíró fölém hajolva rám számolja
a bajuszos halált. nehéz most mint víz alatti
embernek a nevetés. minden
mióta kialudtak bennem a transzparenszek homályos
rettegés a város. félelem kovászával sütik az ország
kenyerét. félek féltem magunkat azért bántalak. talán. megalázlak
hogyan ne én haljak bele e mind fárasztóbbá dermedő
vigyázzba. pedig ijesztően egyszerű: neked erősebbnek kell lenned
remegő mellű ruhátlan lányok vonulnak a horizonton ők
még ismerik a hajnalban elvermelt sikoltásokat. ők még
megvárnak a túlsó parton s rábízzák rosszkedvemre ifjúságukat. ők
még körteszagot hoznak a vörösborok éjszakáiba. ők akik
nem léteznek és létezésük sem létezett soha: szárnyukon
a szerelem távolodó ezüst-címere ragyog
: túl sokat megütöd bennem magadat
nézem szádon a széjjelvert mosolyt szemed alatt a küzdelem
sötét karikáit a föltrepedt szemhéjú verseket. az arénát
körülálló cinikus győzteseket nézem. hajadban az ébredező
szenvédő holdat

**[nem. bántani nem akarlak legfeljebb
gonosz elégtétel most nehéz bánatod...]**

nem. bántani nem akarlak legfeljebb gonosz
elégtétel most nehéz bánatod. hisz engem már a kevés
boldogság is hosszan megvisel. és bajt hoztam rád látod
és nem tudtam azt sem megadni hogy fájdalmad kisebb
méltósággal viseld. reményünk vérző maréknyi volt : fél
életünket egymással megfelezni így adni vissza az időnek amit
kettőnkől külön-külön ellopott
nézzük a holdat: miért ne : hitvány lyuk az égen
ülj le még mellém megosztom veled jeges boromat. azután
támasszuk a szélnek a hátunk *míglen megjelenik amaz nap*
és ez árnyékok elmúlnak mígnem halálíg osztódik bennünk az
elveszített birodalom egzotikus szégyene. utazni
készülök s oda nem követhet senki. tél közeleg a hó fehér
szaga betömi a számat csontjaimban megrakódik a csönd
a csöndben fehér halomba eléd dobálom vézna csontjaim. nem
bántani akarlak. nem. hajamban még maradt elég melegség
hogy megaltasd benne elgémberedett kezed. szokj hozzá a
társas magányhoz s tanuld ki nélkülem a véletlen ígék
fullasztó káprázatát. végül - milyen nagyszerű - nélkülem
lehetsz csak velem hangom neked hagyom itt e kocsma mocskos
asztalán és melletted fekszem ma este is mikor kimerülten
fohászkodsz ágyadban álomért. vállgödrödben a múlhatatlan
forró fájdalom csak kialvatlan másnapos fejem - ne bánd

**[ha már semmit sem tudsz szeretni bennem
tekintsd önkéntes árvaságomat...]**

ha már semmit sem tudsz szeretni bennem
tekintsd önkéntes árvaságomat jóságra
törekvésemet lásd e pohárra fonódó remegő kézben
ki már csak magát akarja bántani. ha a
szavaimat elhagytad hallgatásomra figyelj ha
már hallgatásom is : arra hogy megállok néha
és e naplementékben még szép is vagyok. a kegyesen
áruló világban szívükhöz szorítják kezüket a
kertitörpék és édes csókjuktól elrohad a horizontig
ringatózó mák. ne azt mondd rossz vagyok mondd azt
már mindenemmel bántalak a pusztá létezéssel is
*csak az ép szeretet vállalkozik rá hogy jó szándékkal
sebezzen és sértsen* de szeretetünk biztosan nem jó s talán
szándékunk sem ép. ne bántsuk egymást legalább
akarattal botlásainkkor ne lökjünk egymáson nagyobb
mint elbír kinek hátországa romhalmaz csupán
gyűlnek a csordák hogy eltapossanak
tegnap éjjel is bosszúálló kocsmák hányásszagát hozta
erkélyünkig a szél : valahol jobban *átkoznak* mint érdemem
szerint illenék. tegnap éjjel még ezüstbe öltöztek a
játsszótéri olajos fák a kórház ablakából szülő
nő sikolya emelte ég felé a homály barna függönyeit
s a vérben úszó ordító szeretet mint éhes kés állt meg bennem
hajnalra virággal díszes volt koponyám mint a katonasírok

**[időnk csak ennyi én már ezt is tudom
egykor tébolyultan szerettük egymást...]**

időnk csak ennyi én már ezt is tudom egykor
tébolyultan szerettük egymást most megpróbálunk
nem szeretni többé. hajdani matracunkat szétrágták a hamuszín
pofájú patkányok szerelmi nedveinket csontkeménnyé
szárította az elhagyott szobában sikoltozó huzat
nem a hajadat lobbanásait fogadja el majd az idő és
te is emlékezni fogsz éjszakáidban váratlan fellángoló pálinkás
poharaimra. *mert benn élsz te egész elhibázott életemben*
hiába futnék meg előled újabb árvaságba: mennék utánad
másfajta kivérzések közé. életünk csak ennyi kijátsszuk
egymás idejét s ahogy szakállamat az ősz szálak
: halkán színezi át távolodásunkat a halál
és nem mondod már vigyázzak magamra mert
nem akarsz többé vigyázni rám s a kezemből kiszédült
toll napokig a padlón hever. azért elmondom - tudd - jól
vagyok és nem ijeszt hogy régóta ködben élek
hozzám hajók jönnek el hajnalonta s várnak rám türelemmel
reggelig. mióta tudom hogy elmennék innen azóta egészen itt
vagyok. keserű cigarettákat szívok estelente s álomba
ringatnak asszonykarolású erős borok
egykor napot nyújtottam feléd lángoló tenyeremben most
jeget őriz számodra kezem. vedd magadhoz és nézd
ajándékom és nézd sápadtan milyen tiszta fájdalmas és nézd
mert ragyog és ragyog

**[ígérted hajón jön el hozzám a szerelem
éjjel hajó horgonyzott...]**

ígérted hajón jön el hozzám a szerelem éjjel
hajó horgonyzott ablakom alatt az erdőszéli zöldben
árbocán a halál ezüst jelei ringatóztak. mély volt
az éjszaka fejem fölött roppant éneket mormoltak
a csillagrendszerek
: ígérted halálom hajón jön el
az erkélyen feküdtem éppen figyeltem hogyan szivárogoz
agyamból a forró homok át a számba hogyan foglalja el
arcom helyét e világban a csend. és nem mozdult a
hajó. a ház előtt jártam éppen combig elmerültem az
aranyban a zöldben csodálkoztam milyen könnyen szabadul
meg testemtől a lét: ígérted - emlékeztem hirtelen -
hajón jön el: ígérted szerelem és tudtam halál. már
értettem mindent akkor éjjel a sorsomat s hogy ami
eddig volt tévedés és minden eljövő helyrehozhatatlan. ígérted
nem fog fájni nagyon
fogaim mégis mosolyogva egymáshoz verte a kín a levegő üres
vásznára vörös képeket kergetett a láz s e képzetekben
megláttam kendőbe rohadt arcomat. a kendőddel játszottam
éppen nedves súlyos kendőddel a könnyű lángolásban
nedves kendőddel a könnyű lángolásban éppen
sós tengeri szél csapkodott lassan merülő üres szobámban

**[nem haragszom csak a felnyitott zongorafedelelek
vetnek árnyékot...]**

nem haragszom csak a felnyitott
zongorafedelelek vetnek árnyékot hallgatásomra
lehet már arcomba rohadott ami kimondhatatlan
lehet. kútba ejtett ez a tavasz is
rád sem számíthatok csak szánakozva
nézlek ahogy egyensúlyozol léted vörös gerendáján
ahogy egymás elé rakod tétova lépteid. ahogy
ez a félrebillent férfiarc még az enyém: talán:
felkel a nap s a tó felett mint akasztottak
hintáznak az árnyak. szemüveg villan fent - Isten
dioptriája - s látlak merengni a túlsó partokon
? melyikünk sírná el magát ha átmennék érted ?
kezed úgy fogom: meg: se rezzenjen a melled
és sóhajodba alámerüljenek ismeretlen fáradt
égitestek. messziről földrészeink derengenek s előttem
a magányos hallgató veresborok. leszünk még messzebbek
és még inkább ismeretlenek
elpörgő bűgőcsigád a föld
ne játssz vele tovább megharagszik s eláztatják inged
a tengerek. helyettük a kicsiny dolgokat megoldanád
csak a létezés szilánkjait sorsunkká összeraknád (sorsoddá
legalább) és persze mindezt némán kevésbé megrendülten mint
e tájban megszokott. álmomban halálba operáltak nikotinsárga
ujjú orvosok de sírni nem sírtam s mikor felébredtem borzongva
meredtem a göncölszekér rúdjaiba fogott sárga hintalóra -
álltam a pinkfloyddillatú mély éjszakában

**[fáradt vagyok közömbös mint kemény
női mellek símogatás nélkül...]**

fáradt vagyok közömbös mint kemény női
mellek símogatás nélkül kiknek sárga vacogásában
megmérgeződik a tej. becézz mert már nem tudom mióta
nem becézett senki mióta nem hagyta senki
tarkómon örökre a kezét
: az idő mint meleg öl lágyan kitárul
méhében halálom megfog. semmibe zúduló spermáim
ég csillagai: megtermékenyítik-e az élettelen holdat
kérdések homokja izzik a szájból kiszáradt sivatagos
agyon süvít át a vörös huzat
fog-e újabb végtelen valahol
vagy itt halok meg e műanyagrózsákkal reménytelenné cicomázott
tájban jajduló húsú lampionok alatt. ufólé sztrájkol számban
szememen át hallgatom locsogását: *a kinek-kinek osztályrészül
jutott sors kényszerű és kényszerít:* a koponyacsontomon át
hallom: *több magány - több erő.* s nagyon erős vagyok mert
nagyon magányos nagyon hallgató. fejem fölött örökre elforgott
csillagképek hamuja ragyog csigolyámban fényes rézdrótokat
ráncigál a huzat. szétvágott szemmel álmodom felszabdalt hasú
hullák asztalánál - markom megtelik fekete vérrel. valaki
rosszul reménykedett bennem rosszul csempészte hajamba
lopakodó életét. most elfolyik a összes vére és fehér lesz
és hideg mire besötétült életemből elvinnék néhány évszázadnyit
hozzá

**[hajnali pálinkáim brutalitásában elveszítik
a tárgyak körvonalukat...]**

hajnali pálinkáim brutalitásában elveszítik a tárgyak
körvonalait. számovárom nikkelsbevonata ezüsttel önti
el az ástó szobát montblank töltőtollam szétömlött tintája
fekete térkép a fodrozódó falon
az idő szétfolyni látszik
fegyelme helyett a határtalant kísérti az elme. mozdulatok
helyén halk hullámverés jelzi létezésem. mint nyugodt
vitorlás tovaring egy-egy barna gondolat s a csobbanó emlékek
után visszaforr a tükör. ne légy irgalmatlan
az álmodóknál is légy irgalmasabb
most könnyű vagyok túlzottan magasra ne emelj vállamon
hagyj elég simogatást. ösztöneimben elveszített birodalmak
bronzkapuja dereng: hatalmas kulcslyukon át folyik
el megállíthatatlanul az *alma* vére
adtad volna a kígyónak vasaló karodat vacsorára
belocsolt ruhák úsznak tova a tárgyak folyamán így is s
a kék óra mindörökre alámerül. hátrafeszült fejem
az áradásból sápadtan kiemelkedik fáradtan nézi magát
most kellene bejelentenem különbékémet
emigrálnom az abonyi diófa zöldarany árnya alá hol
ovális nagy asztal apám ácsolta pad s a kertben termett
szelíd-savanyú csitító borok. már járnak a
vonatok s a forgalmista piros sapkája az ismeretlen
utasnak a derengésben visszaköszön. nézi arcát az arc
mindenség palackpostája: pálinkás üvegem újra a számhoz ér

**[*ergó megmelegszen, sőt még vacsorálok is
talán álmodni ledőlök...*]**

*ergó megmelegszen sőt még vacsorálok is
talán álmodni ledőlök heverőd hasára s a lágy
hallgatásban figyelem hogyan lüktet nyakadon az
ér a vér hogyan cseréli agyadban a törékeny képeket
figyelmem álmomban is lankadatlan
: összerándulok ha fény gyúl a folyosón s lát-
hatóvá válik a plafonról leereszkedő óriási
pók : remegni kezdek ha valahol ajtókat vernek
bitang kedvű csatakos részegek míg gyermek bőgi vörösre
odabent a szemhéjait: nyüszíték ha az erdőben lányokat
döntenek fűre s rémült combok közé nyúlnak tetovált
férfikezek : verejtékben ázom ha elindulnak autóikon
a kifogástalan modorú nyakkendő fogdmegek : és siklanak
az éjszakában kivilágítatlan mérgező halottaskocsik
mióta élek melletted ébredek
együtt a mellemhez szegezett pisztolycsövekkel. mióta
élek nélküled. együtt ébredek mellemnek szegezett
pisztolycsövekkel. a függöny öbleiben merőleges
hajók horgonyoznak. túl a patak fátylai között
szerelmes békák hangos nászi tánca. túl a karcsú
kéményből izmos füst fűródik az ezüstös égre. a világ
ismét visszavonhatatlan - éhezem. *ergó tűz van a
konyhában**

**[semmi baj maholnap elmúlsz huszonnyolc éves
megérsz amire a század fölnevelt...]**

semmi baj maholnap elmúlsz huszonnyolc éves
megérsz amire a század fölnevelt: a bárdra : gondos
homlokod a poroszlók átverik szögekkel s mintha asszonyokra
visszagondolsz a pillangós diófás délutánra majd
lehet kegytárgy lesz a toll mivel mindennapi kenyered
sem tudtad megkeresni a poharad melybe vizesbor jutott
s az ágyad honnan elköltözött az öröm s helyébe feküdtek
a vérrel élő könnyes állatok
? kinek tudnék még szépet mondani ?
a pálmafák itt virágoznak s itt nyílnak el ablakodban
itt szeretkezik a hajnal a halállal krokodil ásít
az előszobában s tarkódra vág az erkélyen a medve. vért
köpő bukolikádat megértik-e még. bár már ez sem érdekel
ha megtudják egyszer kivel éltek szégyellik a méltatlan
bántásokat. elhazudják mindent megtettek érted. elmondják
mással sem lettél volna boldogabb. s nem lettél volna
más ha lehattél volna sem. csak sátoros cigány ki
vonszolja magával gondját a világban költő - kinek
pohár bort odalökni elég hogy a símogatás másoknak
tisztán megmaradjon
maholnap elmúlsz. semmi baj
készülsz hogy nem marad utánad semmi. ködre véstéd
testámentumodat mert csak hajnalonta jött el hozzád
a nyugalom. az idő visszaveszi kölcsönadott árnyait tárgyait
s a néhány verseket. múlásod sem lesz majd letakarni mivel

**[hajnalra az ablak peremét elérik
az árnyak ez az én időm...]**

hajnalra az ablak peremét elérik
az árnyak ez az én időm ilyenkor nyílnak
föl mélységeimben a végtelenig elnyúló ezüstrétegek.
hallgasd meg egyszer hajnali sikoltásomat: egyszerre vagyok
felismerés és félelem és mindez már nem véletlenszerűen
: értelemmé rendeződik el bennem az anyag. találkozom
halálommal és akkor születésem is bennem lakik még
hallgasd mint vacogok azonosulásom ilyen irdatlan
magányában hallgasd hogy legyen létező tanúm ha
verejtékem sós maskarájában felébredek
árnyékom átéri a földet -
hajnalban megtörténik velem a lehetetlen - a létezés -
a szürkület magzatvizében lebegek
összegömbölyödve az időben
lebegek ferdén. megtörténik velem a halál is
a fény kristályrácsai között
forгат sófehér szomjúságom hajam hűlő aranyába
fagynak a bölcsőmet elhurcoló denevérek. az ablak
peremét elérik hajnalra az árnyak. a végtelenig
nyúló ezüstrétegek ilyenkor nyílnak meg
ez az én időm
a mindenség emel most a karjára. szembogaramban
az öröklét delel

**[már mindent megtehetsz velem csak szeretned
nem szabad. nagy kertben...]**

már mindent megtehetsz velem csak szeretned
nem szabad. nagy kertben laktunk mint egykoron
s te levágattad a hajad. gyümölcsseinkben ekkor megrohadt
az íz asztalunkat széjjelverték az öngyilkos fák
a szélben virágaid fekete emléke reszketett
látod ma mindent megtehetsz
velem mindent amit eddig soha - gyávaságom is melledig
emelheted. a világ úgyis nélkülem lesz olyan amilyen
utazni készülök valahol végleg ottmaradni valakinek
végleg ellopni a nevetését. megfejteti a zenékben
szétáradó véres illatot megsímogatni e zenék árnyékában
felnövő szomorú férgeket. hegynek felfelé Jézustól kértem
tüzet. (- hívhatnálak akárhogy arcom kendődben
halálodig fűroszthatném -) de az istenek nem dohányzanak
csak szeretned nem szabad többé
patkányok szimatolják tétova lépteim orruk hintázó horgászdugók
a megáradt szemétben. mosakodj utánam a csontodig
a lelkedig fertőtlenedj ha a sötétben hozzádsáppadok
a függöny mögött már ott állnak az árnyak ajtónkhoz
vasalt csizmák közelednek. kint a hold kél kéken
s e lágy békében csöndben megéri a rettenet. megértsd
a villanypóznák reménytelen üzenetét: ne kutasd az
éjszakában eltűnteket: ne kutass engem sem magadban
mert szívedbe tapos és megöl a sötét

**[már minden éjszakámba belelobog hajad
s szénaboglyák üzennek...]**

már minden éjszakámba belelobog hajad
s szénaboglyák üzennek árvaságomért. mégsem
szerelemre kérlek: mint álmos csecsemő a semmi
kiapadt emlőjén szomjazom
szeretni is szerethetnélek még
szemgödrömben diót tör a hold dióban a halál
lakik. s meghalnak a hallgató nagy karosszékek
hajnalig. lekopott rólunk a meztelenség – fehér
ingedben ünnepel a szél. s a szürkület lovai vízig
ereszkednek kortyolják az álmodók párás tekintetét
milyen romantikus milyen kár hogy már nem vagyok
emlékeimre mint szédült kendő ráömlik hajad
kinyílnak benne a töprengő csillagok. ígértem magamnak
békét ígérek most földet a számba. szánkázó országban
jégbe vert fegyenchulla vagyok: embernek istennek mozdíthatatlan
(ébredésünk körtéi éretten hullanak eléd)
csak míg futsz a sóhajtó töltéseken mozdul szám s
fogaimban a kiirthatatlan rettenet. már idegen mi
meleg és egyszeri. már idegen mi örök. valahogy idegen
az is hogy nem vagyok
medvét ajándékozó kedvem rajzolja köréd a tájat
lángok között állsz lángokban állsz hallgatsz és ragyogsz

**[nyugodj meg a múzsák is itt lesznek időre
keresztbe tett lábbal ülnek...]**

nyugodj meg a múzsák is itt lesznek időre
keresztbe tett lábbal ülnek majd a barna heverőkön s rosszkedvűen
hallgatják a róluk szóló szomorú verseket
itt lesznek ne félj. homlokuk ezüstpántja kifosztja
reménykedő pillantásodat: ölük végtelen jégmezőkre
nyílik. illatos kezüket reszkető combodon nyugtatják és
manöken-tekintetükben távoli párás földrészek derengenek
boldog leszel itt a múzsák panoptikumában: meglátod:
mert eljönnek ők és időre jönnek el. hátukon idegen hímek
babrálását hozzák hozzád mellük szabad ringásában
századok költő-szorongásait. hallgatják szomorúan a róluk szóló
rosszkedű verseket. combjuk akaratom elöl a semmibe
nyílik ezüst kezüket a melleden altatják el ilyenkor
nyugodj meg közöttük álmodni fogsz. végre
iránya lesz a símogatásodnak megint hallod amikor beláthatatlan
virágoskertek mélyén a sovány unicornis elsírja magát
érted. mellükért nyúlsz és márványba vermeled a kezéd mellükre
hajolsz és koponyád játszóterein bealkonyodik. ülsz közöttük
nyáladban évezredek sóvárgása érik hallgatod ahogy
elhazudják fejed fölül a galaktikákat talpad
alól kihazudják a földet. mexikói hotelszobában
szeretkezel velük a végtelenített boleróra gyönyörödben
nyomornegyedek szomjúsága ragyog. ők már keresztbe tett lábbal
ülnek megint a barna heverőkön és sírnak

**[nézd a bohócot. az éjszakai vidámpark fényei
átragyognak a város fölött...]**

nézd a bohócot. az éjszakai vidámpark fényei
átragyognak a város fölött. szemerkélő esőben
emelkednek és süllyednek az álmodó ringlispilek
:akár a vérrel megtelt csikorgó csillék a szenvedés
forró bányáiban
nézd a bohóc átragyog a város fölött
pedig csak felelőtlen délibáb ő aki most akarja lelépni
maradék életét: arcát belenézni idegen életetekbe: megsimogatni
a felfelé hulló boldog tárgyakat halott lányok suhogó
fáradt szempilláját a fűbe hajított üvegből kiömlő sötétséget
még ne légy! cinikus nézd a bohócot csak nézd
reggelre úgyis elmúlnak gravitációjának megbocsáthatatlan csodái
s dolgaidd visszahullanak a földre. megérkeznek a jegyszedők
s a boldog ringlispilek örökre megállnak. vársz a felcsapó
részeg fűszagban és mosolyogsz mert már nem lehetsz ennél
magányosabb. körülötted elmerülnek a csodálkozó
piros padok a padokon hagyott ismeretlen szeretkezések a
szeretkezésekhez tartozó kimerült testek. még ne légy
cinikus: bár nagyon egyedül hagyott már az isten is
- terheit az idő most adja vissza rád -
nézd a bohóc átragyogott a város fölött
nem te hunytad le a szemed ő aludt ki fölöttered azért
van ilyen sötét és ő zuhan most benned széttárt karokkal hogy
a zuhanása legalább a tiéd lehessen. már csak arra
kell várnod mikor zúzza benned halálra magát. már csak
ennyit kell várnod. utána lefekhetsz arccal a fűre és
meghallgathatod hogyan hasad ketté a föld szíve a mélyben

**[már csak a csecsemősírásnak hiszek
a rámosztott szerelmekben lakó halálban...]**

már csak a csecsemősírásnak hiszek a
rámosztott szerelmekben lakó méltó halálban
ködben élek
hol semmilyen színű csillag nem ragyog szemem
megszokta a csendet a nyílhatatlan ajtókat az agresszív
szerelemszagot. nem indulok senki hadával többé hogy a
nagy lángososztásnál jelen legyek. mint a gyökér magányom
sóit ízlelem s felnövök rajtuk keserűen: keserűen felnövök
s a szó nem ragyog fel a papíromon többé. szeretni fognak a
ruhatáros lányok és nem fogom szeretni őket de megnyílnak előttem
a meleg nagykabátok és besúgók helyett ruhafogasok kísérnek
házáig. ködben élek
hol ismétlődnek hajdani kivégzések kopácsolásai levágott
báránnyok vérszínű bégetése leng a harangszóban bár ide
nem hallatszik - mert *élnek még* - a hentesek kiáltása mikor
térdre rogyasztják a törhetetlen tűnődő magányos méneket
hadak csöörtetnek körben - - - érzem s tudom
az ütközeteket megvívják már nélkülem de hajnalonként ha
ablakomról lefoszlik a szürkület elnézem a távoli ég alján
röpködő vérpiros lángosokat

**[bogár mászik hideg arcon ez egy személytelen
vers lesz minden szem éjtelen...]**

bogár mászik hideg arcon ez egy személytelen vers
lesz minden szem éjtelen benne s a moccanatlan közömbös
félhomályban sercegeve nő a szőr az állon. borotva vérben
ázik dúlt téli táj. elvágott torkú lány a hóban s az ég
: szemfedőjét hajnalig bágyadtan hullajtja le rá. ág
moccanása - isten közelsége légüres térben. meleg
vérű éneket énekelnek a semmibe meredő állatok
s e szerepek végleg felcserélhetők
rosszul él az aki nem tud jól meghalni lám bizonyítékok
törmelékhegyén hánykódik az elme bevert iránytűje remegve téríti
új jégkorszak felé. halál alszik hideg szembogárban fénylenek
éji messzi lámpák lovak horkannak vágóhidak dermesztő
majálisában. a nap véget ér
pupillák alkonyában szájharmonika-futam lengedez
a *már a még* egy végtelenített pillanatban *most* összeér
borostás arcon hideg bogár : ez egy személytelen vers. építkezik
s az elemek tetszés szerint felcserélhetők
színek rakódnak meggyötört gyulladt szemfenékre a látvány
varázslata attrakció csupán a hó a lány a légüres térben
éneklő egykedvű isten. hattyú könnyű vére: tűnődő hó
szítál lovasok léptetnek elmerült erdők suhogó kék
ösvényein. lábnyomokat rakosgat egymáshoz az eltévedt
idő. feladványa végén démoni nyugalommal várakozik a
szétvágott bogár

**[a múzeum kávéház teraszán hold kél
vörösboros tűnődéseink...]**

a múzeum kávéház teraszán hold kél vörös
boros tűnődéseink káromkodássá nemesedtek *észrevétlen* ültünk
üldögéltünk ott a ráncszakadt konszolidációs reménytelenségben
: elmondhatnám: lehetett volna nekünk is történetünk
hatalom-ejtette sebeinket büszkébben viseltük még mint
szerelmes fogsornyomokat szeretkezéseink lángoló évadában
emlékeink *észrevétlen* nemlétté párlódtak. s látod
nincs már ki életéért sorsomba kapaszkodnék éjjelente
hát a holdon ülő angyalok hárfáit hallgatom
vörösén kél a részeg hold
a múzeum kávéház tűnődő teraszán. konszolidáltan
üldögéltünk hisz már halottaink is voltak s biztosan
tudtuk lesz is még talán. egymás nyakszirtjének íze rohadt
a szánkban és hajdani zöld teák zöldeskék illata és cserélgetett
lányok a felperzselt vízmosásban - - - ők és még mások talán
fölöttünk szomorú bikák lelkei szállkostak az alkonyi égen
hajunk már a tél mondattanára figyel : tudtuk. üldögéltünk ott
a ráncszakadt káromkodásban italainktól megrázkódtak s hánytak
a kékre festett lámpaoszlopok de mi bírtuk s álltuk
ajkunkig elmerülten a sárban. már csak a szelet vártuk. hiába
moccanatlan langyos volt az este mentes rossz szimbólumainktól
nem terhelték nehéz párájukkal az odvas temetők
vártuk vártuk a szelet üldögéltünk tűnődve útrakészen hogy
elszálljunk a múzeum kávéház vörösboros teraszáról el
észrevétlen el mindörökre el a telihold felé

**[valahogy majd csak felnőtt gyermekünk
nyelvünkben is marad valamennyi...]**

valahogy majd csak felnőtt gyermekünk nyelvünkben
is marad talán valamennyi rá s neve alá oda-
írhatja még egy ideig állampolgárságát is

: magyar

elnézem éjjelente amint hold felé szálló bölcsőjében
nevetve rázza fényes csörgőit a csillagképeket. nyála
a tejúton végigcsorran - foga nő. fegyverkezik mint a
harcra mindig kész vadállatok. rám hasonlít és rád és
hasonlít minden teremtető lélekre ki ember

: gyámoltalan

majd felneveljük és *küzdeni* tanítjuk s megértetjük
vele a csendes gyilkosságokat. mint szájában babapiskóta:
acélfogak között morzsolódnak szét védtelen életek - látja -
fényes motorokat fog szeretni és bőrdzsekis pribékeket a
könyvégető birodalmi szélben. s szégyelli ezt a verseket
ezt az apákat ezt a könnyelmű könnyeket. s a fogalmakat
(haza, művészet, ember, erkölcs) szégyellni fogja mert
életünkben kiérti mind milyen haszontalan: mennyi
mocskot festenek halálosra velük és velünk és
ellenünkre. mondom felnőtt gyermekünk
tekintetében majd csak fájdmunkát hordja tovább s a
félelemre mely génjeinkből testálódott rá
a rombolás szabadságával válaszol: sem házak sem
városok sem műemlékek sem kultúra sem semmilyen
élet sem múlt sem jelen
csak isten ki a végső nagy csöndben sírdogál
s a szétdúlt égben magára hagyottan verejtékezik

-&-